

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
végzése**

Az ügy száma: Kfv.II.37.672/2022/8.

A tanács tagjai: Dr. Tóth Kincső a tanács elnöke
Dr. Szilas Judit előadó bíró
Dr. Bögös Fruzsina bíró
Dr. Figula Ildikó bíró
Dr. Kovács András bíró

Az I. rendű felperes: I. rendű felperes
(cím1)

A II. rendű felperes: II. rendű felperes
(cím2)

A felperesek képviselője: Dezső és Társai Ügyvédi Iroda
Dr. Polauf Tamás ügyvéd
(cím3)

Az alperes: Gazdasági Versenyhivatal
(1054 Budapest, Alkotmány utca 5.)

Az alperes képviselője: Dr. Kolongya Dóra kamarai jogtanácsos

A per tárgya: versenyügy

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: I-II. rendű felperesek

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Fővárosi Törvényszék
105.K.700.283/2022/5. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria

- a Fővárosi Törvényszék 105.K.700.283/2022/5. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, és a bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítja;
- a peres felek felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét 900.000-900.000 (kilencszázezer – kilencszázezer) forintban állapítja meg.

A végzés ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás és a megelőző eljárások

[1] A II. rendű felperes cseh gazdasági társaság alapítója és kizárólagos tulajdonosa az e-kereskedelem piacán tevékenykedő I. rendű felperesnek, amelynek fő tevékenysége különböző termékek (pl. elektronikai eszközök, játékok, autóalkatrészek, kozmetikai termékek, hobbi és kertészkedési cikkek, e-könyvek) értékesítése, reklamációk intézése, raktározás és termékek kiadása. Az I. rendű felperes ezen kívül a II. rendű felperes részére nyújtott szolgáltatásokból, valamint a vásárlók által igénybe vett hitelek után fizetett díjból szerez bevétele.

[2] Az alperes 2018. október 26-án versenyfelügyeleti eljárást indított az I. rendű felperessel szemben, amelyet utóbb a II. rendű felperesre is kiterjesztett. Ennek során a felperesek által összesen 6 alkalommal (2018. január 22-31., május 7-20., augusztus 20-szeptember 2., november 12-25., december 7-23., 2019. január 21-február 3.) lefolytatott „X” kampány reklámtevékenységét vizsgálta, amelynek keretében az „akár 80%-os kedvezménnyel” reklámállítás használatára került sor. A reklámtevékenység a televízió, rádió, nyomtatott sajtó (B., L.), online reklámok (bannerek, videók, saját Facebook oldal), e-DM levelek, valamint a saját weboldal igénybevételeivel valósult meg.

[3] Az alperes a 2020. augusztus 5. napján kelt VJ/39/2018. számú határozatában megállapította, hogy az I. és a II. rendű felperes a – 2018. január és 2019. február között 6 alkalommal tartott – „X” kampányai népszerűsítésére szolgáló kereskedelmi kommunikációja során tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot folytatott, mert azt a benyomást keltette, hogy a fogyasztók jelentős mértékű, akár 80%-os kedvezményre tehetnek szert, holott a 80%-os kedvezmény a kampányokban részt vevő termékeknek csak egy igen szűk és atipikus körére volt elérhető. A megállapított jogsértés miatt a felpereseket egyetemlegesen 862.000.000 forint versenyfelügyeleti bírság megfizetésére kötelezte. Kötelezte továbbá az I. rendű felperest, hogy a határozat kézhezvételétől számított 60 napon belül vezesse be a vállalt megfelelési programot, melyet legalább 2 évig kell működtetnie.

[4] Döntése indokolásában – hivatkozva a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 1. § (1) bekezdésében, 2. § a), c)-e), h) pontjaiban, 3. § (1)-(3) bekezdéseiben, 4. § (1) bekezdésében, 6. § (1) bekezdés c) pontjában, 9. § (1) bekezdésében, 14. §-ában, 19. § c) pontjában, a tisztességtelen piaci magatartás és versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 76. és 78. §-aiban foglaltakra – megállapította, hogy a felperesek magatartásukkal megvalósították az Fttv. 6. § (1) bekezdés c) pontját, megsértve ezzel a 3. § (1) bekezdését.

[5] Az érintett piac vonatkozásában rögzítette, hogy a felperesek kereskedelmi gyakorlata az I. rendű felperesi webáruházban és az I. rendű felperesi mobilapplikációban megvásárolható valamennyi termék fogyasztók általi megvásárlását célozta, vagyis az a teljes árukészlettel és annak eladása ösztönzésével állt közvetlen kapcsolatban. Kifejtette, hogy a fogyasztók az I. és II. rendű felperestől is vásárolhattak terméket attól függően, hogy az mely raktárban áll rendelkezésre, illetőleg tekintettel a felek közötti kapcsolatra és szerződéses viszonyra, mindkettőjüknek bevétele származott az I. rendű felperesi webáruházon keresztül történő termékértékesítésből, ezért a vizsgált magatartás megvalósítása a II. rendű felperesnek is közvetlen érdekében állt.

[6] Hangsúlyozta, hogy az ügyleti döntés meghozatala folyamatában a fogyasztók figyelmének reklámok általi felkeltése is az ügyleti döntés része, amely nem történhet tisztességtelen módon. A vállalkozás által kínált kedvezmény nyújtásáról való tájékoztatás kétségtelenül hatást gyakorolt a fogyasztóra és alkalmas volt a webáruházba történő

„becsábítására”. A felperesek által alkalmazott kampány értékelése szempontjából az Fttv. 4. § (1) bekezdése szerinti ésszerűen eljáró átlagfogyasztót vette alapul.

[7] Rámutatott, hogy a promóciós kampányok kiemelt tulajdonsága volt, hogy azok ideje alatt akár 80%-os kedvezményt is el lehet érni, bizonyos termékek a képi megjelenés után ezen kiemelt tulajdonsághoz lettek csatolva. A termékek egyikénél sem állították, hogy pontosan ez az a termék, amelyre a 80% kedvezmény teljesülne, azonban a reklámokban közvetlenül az akár 80% kedvezmény rögzítése után jelentek meg akként, hogy a „most vásárolj szuper áron” narrációval együtt váltak láthatóvá. Az „akár” szó üzenete az, hogy a meghirdetett termék nem minden esetben, hanem bizonyos korlátozások, feltételek teljesülése esetén érhető el. Mindezen képi megjelenítés alapján azonban a fogyasztó ésszerűen juthatott arra a következtetésre, hogy az ezen termékekhez hasonló termékek mégis csak megszerezhetők az ígért 80%-os kedvezménnyel.

[8] A „X” kampány azt az üzenetet közvetítette a fogyasztó részére, hogy korlátozott ideig (1-2 héten át) igen jelentős kedvezménnyel érhető el bizonyos, pontosan körül nem írt és fel nem sorolt termékek. A reklámban megjelenített termékek a fogyasztók által elsődlegesen preferáltak (ún. húzótermékek) voltak, ugyanakkor azok egyike esetében sem teljesült 80%, vagy azt meghaladó kedvezmény. A 80%, vagy azt meghaladó kedvezmény az első kampányban az összes kedvezményes termék 1,46%-át (néhány telefontok), a második kampányban 0,33%-át (futball labda, futball kapu, konzoljáték, műanyag zsák), a harmadik kampányban 0,37%-át (citrusfacsaró, futball cipő, futball labda, videójáték, társasjáték, élelmiszerek sugárzását mérő eszköz), negyedik kampányban 0,61%-át (futball cipő, futball kapu, videójáték, konzol, társasjáték, élelmiszerek sugárzását mérő eszköz, sampon, hajkefe, televízió, LED izzó, karóra), ötödik kampányban 0,91%-át (futball labda, autós hűtőtáska, autó ablakvédő, videójáték, karóra), hatodik kampányban 0,42%-át (futball labda, levegőtisztító, táska, LED izzó, gyermek kerékpár ruha, lámpa) érintette. Az ilyen kedvezménnyel elérhető termékek döntően marginális, kiegészítő termékek voltak, melyek átlagára 1.000-2.000 forint volt.

[9] A megállapított jogsértésért versenyfelügyeleti bírság kiszabását tartotta indokoltnak, amelynek összegét a Tpv. 78. § (3) bekezdése és a fogyasztóvédelmi típusú ügyekben kiszabott bírság meghatározásának szempontjairól szóló, a Gazdasági Versenyhivatal (a továbbiakban: GVH) elnökének és a GVH Versenytanácsa elnökének 12/2017. számú közleménye (a továbbiakban: Bírságközlemény) alapján határozta meg. A bírság kiinduló összegeként a Bírságközlemény 19-20. pont alapján a jogsértéssel érintett árukból a jogsértés időszaka alatt realizált nettó árbevétel 10%-át (756.758.008 forint) vette figyelembe. Ezzel összefüggésben kifejtette, a felperesek több alkalommal adtak be a reklámköltségre és a kampányok során használt reklámeszközök körének meghatározására vonatkozó adatokat, azonban azok többszöri felhívás ellenére is hiányosak, illetve ellentmondásosak maradtak, auditálásuk sem történt meg, ezért a reklámköltséget kiinduló összegként nem tudta figyelembe venni.

[10] A bírság kiszabásánál kiemelt súlyosító körülményként értékelte a Bírságközlemény IV.1.3. pontja alapján a kereskedelmi gyakorlat intenzitását és a jogsértő üzenet erőteljességét, annak egyszerűsége, egyértelműsége, hangsúlyossága és arra vonatkozó természete miatt. Kis jelentőségű súlyosító körülményként értékelte, hogy a felperesek magatartására vonatkozó, azonos piacon jelenlévő szereplő E. D. Zrt. (a továbbiakban: E.D. Zrt.) jelentős mértékben hasonló magatartását értékelő joggyakorlat a kampány megkezdése előtt rövid idővel kikristályosodott. Kisebb jelentőségű súlyosító körülményként vette figyelembe, hogy az E.D. Zrt-t érintő döntés 2017. november 16-i közzététele és az első reklámkampány között viszonylag rövid idő telt el. Enyhítő körülményt nem azonosított, a felperesek azon vállalására tekintettel, hogy kidolgoznak és implementálnak egy teljes körű megfelelési

programot, a bírságot 5%-kal csökkentette. A bírság meghatározásánál vizsgálta a speciális és generális prevenció elvét, valamint azt is, hogy a kiszabott bírság ne haladja meg a Tptv. 78. §-a szerinti törvényi maximumot.

[11] A felperesek keresetükben elsődlegesen az alperes határozatának megsemmisítését, másodlagosan a határozat megváltoztatását és a bírság mértékének csökkentését, harmadlagosan a határozat megsemmisítését, és az alperes új eljárásra kötelezését kérték. Állították, hogy az alperes eljárása során tévesen határozta meg az eljárás jogalapját és nem tett eleget a tényállás feltárási kötelezettségének, továbbá vitatták a vizsgált magatartás jogsértő voltát is.

[12] A jogalap körében arra utaltak, hogy az ügyben az Fttv. 6. § (1) bekezdés c) pontja nem alkalmazható a vizsgált kereskedelmi gyakorlatra. A határozat nem egy vagy több konkrét áruval összefüggésben tett állításokat értékelt, hanem a „X” kampányok népszerűsítésére szolgáló kereskedelmi kommunikációja során folytatott kereskedelmi gyakorlatát, amely az Fttv. 3. § (2) bekezdése alapján lett volna vizsgálható. Állították, hogy erre figyelemmel az alperes a tényállást nem megfelelően tárta fel, nem bizonyította, hogy nem a szakmai gondosság követelményének megfelelően jártak el, továbbá, hogy a vizsgált kereskedelmi gyakorlat jelentős érdemi befolyást gyakorolt a fogyasztók üzleti döntéseire. Hivatkoztak a belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló az Európai Parlament és a Tanács 2005. május 11-i 2005/29/EK irányelv (a továbbiakban: UCP Irányelv) több rendelkezésére.

[13] Kifejtették, hogy amennyiben a kereskedelmi gyakorlat az Fttv. 6. § (1) bekezdés c) pontja alapján értékelendő, az alperes ez esetben sem bizonyította, hogy a vizsgált kereskedelmi kommunikációk alkalmasak voltak arra, hogy a fogyasztót olyan üzleti döntés meghozatalára készítsék, amelyet egyébként nem tett volna meg. Álláspontjuk szerint az alperes nem tárta fel a „X” kereskedelmi gyakorlattal ténylegesen és potenciálisan érintett fogyasztók körét és nem értékelte a fogyasztók tájékozási kötelezettségét a nyomtatott sajtóban szereplő apró betűs részekkel, általános szerződési feltételekkel összefüggésben sem (Kfv.V.35.502/2014/6.).

[14] Érvelésük szerint a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlattal kapcsolatos versenyfelügyeleti eljárás büntetőjogias jellegű eljárásnak minősül, ezért a GVH-t terhelő bizonyítási kötelezettséget bármilyen módon enyhítő előírásokat szűken kell értelmezni. E körben hivatkoztak a Kúria Kf.II.37.969/2018/10., Kf.II.37.959/2018/14. számú, a Fővárosi Törvényszék 13.K.700.026/2018/11. és 1.Kf.650.159/2016/10. számú határozataira. Álláspontjuk szerint ezt támasztja alá az is, hogy a jelen ügyben kiszabott bírság mértéke hasonló a kartell eljárásokban kiszabott kiemelten nagy mértékű bírságokhoz, valamint a határozat kifejezetten utal arra, hogy a bírsággal vissza kívánják tartani az esetleges jövőbeni jogsértéstől.

[15] Kifejtették, hogy a vizsgált kereskedelmi gyakorlat nem volt jogsértő, mivel a kereskedelmi kommunikáció alapján a fogyasztók nem az alperes által figyelembe vett üzenetet azonosították, másrészt annak elfogadása esetén is megállapítható, hogy a kommunikált 80%-os kedvezmény megfelelt a valóságnak, a fogyasztók akár 80%-os kedvezményre tehetek szert és a kommunikációk nem keltettek olyan elvárást a fogyasztókban, hogy az akár 80%-os kedvezménynek minden termék vonatkozásában meg kell valósulnia. A széles körben elterjedt és több éve folyó X akciók eredményeként a fogyasztók megfelelően tudták értelmezni az ezen akciókkal kapcsolatos kommunikációkat.

[16] Az alperes jogsértően hagyta figyelmen kívül azt a körülményt, hogy a több mint egy évet átölelő kampány esetén a fogyasztók már rendelkeztek a korábbi kampányokra

vonatkozó tapasztalatokkal, illetőleg ennek megítélésénél más vállalkozások azonos kampányai is jelentőséggel bírtak. Hivatkoztak az átlagfogyasztói modell jelentőségére, valamint arra, hogy az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EUB) ítélkezési gyakorlatában szereplő átlagfogyasztó ésszerűen kritikus, piaci magatartásában tudatos és körültekintő személy.

[17] Vitatták a bírság összegét is, amelynek jelentős csökkentését kérték arra hivatkozással, hogy azt az alperes a Tpv. 78. § alkalmazása körében kirívóan okszerűtlen mérlegeléssel állapította meg. A kiszabott bírság a Bírságközleményben foglaltakkal ellentétben, a bírság kiinduló összege a kétszeres értékelés tilalmába ütközik, alperes egyes (irreleváns) súlyosító körülményeket tévesen vett figyelembe, ugyanakkor egyes enyhítő és releváns körülményeket figyelmen kívül hagyott. Nem értékelte azt sem, hogy a vitatott jogsértés csak a „X” időszakos kampányok ideje alatt, rendkívül rövid időszakokon keresztül állt fenn, ezért a realizált nettó árbevétel számításánál is csak ezen rövid időszakok lehetnek irányadóak. A bírság aránytalan – a speciális és generális prevenció elvére is figyelemmel –, az a diszkrimináció általános tilalmába ütközik.

[18] A súlyosító körülményeknél az alperes megállapítása a kereskedelmi gyakorlat intenzitására vonatkozóan iratellenes, mert a 2019. január 21. és február 3. közötti kampány során már nem hangzott el a kifogásolt, „akár 80%-os kedvezmény” főüzenet, így annak tartalmát jogsértően számította hozzá a jogsértés időtartamához. Alperes nem támasztotta alá a vizsgált kereskedelmi gyakorlat intenzív minőségét és azt, hogy az üzenet erőteljes volt, ezzel összefüggésben nem vizsgálta a más piaci szereplők magatartását sem. Téves annak súlyosító körülményként értékelése, hogy a felperesek számára kikristályosodott joggyakorlat állt rendelkezésre, ugyanis a Vj-65/2016. számú (E.D. Zrt. ügyben hozott) határozat sajtóközleménye 2017. november 16-án jelent meg, de a határozattal összefüggő felülvizsgálati eljárás csak a Kúria 2019. február 27-én meghozott ítéletével fejeződött be. Megjegyezték, hogy az alperes által közzétett jogi teszt nem tekinthető egyértelműnek a reklámmal érintett termékek legalább 10%-a mikénti értelmezése körében, esetében pedig a széles termékkörre tekintettel a tipikus termékek körét sem lehet egyértelműen megállapítani.

[19] Kifogásolták, hogy alperes nem értékelte enyhítő körülményként, hogy a jogsértőnek tételezett magatartást önként abbahagyták, valamint hogy jelentős versenyélénkítő szerepet töltenek be a magyar piacon. Sérelmezték azon erőfeszítéseik figyelmen kívül hagyását is, amelyet annak érdekében tettek, hogy üzleti tevékenységükkel megfeleljenek a magyar piaci szabályozás és joggyakorlat által támasztott többletkihívásoknak. A 2021. február 3-ai alperesi védíratra tett észrevételükben további enyhítő körülmények értékelését hiányolták a bírság kiszabása körében. Álláspontjuk szerint alperes a bírság kiszabásakor az I. rendű felperesre figyelemmel túllépte a törvényi maximumot, a Tpv. 78. § (1b) és (5) bekezdés rendelkezéseitől egyetemleges kötelezés esetén sem tekinthetett volna el.

[20] Érvelésük szerint alperesnek a Bírságközlemény rendelkezéseinek megfelelően a bírság számításánál a reklámköltségekből kellett volna kiindulnia, mert az alperes e körben az állítólagosan hiányos és pontatlan adatszolgáltatást az eljárási bírság kiszabásánál már szankcionálta. Az alperes nem igazolta, hogy becslés nem volt alkalmazható, ugyanis kiindulhatott volna a megadott reklámköltség adatok középértékéből vagy akár a legnagyobb reklámköltség összegéből is. Ez az alperes által alkalmazottól lényegesen kedvezőbb alapösszeget és ezáltal alacsonyabb bírságot eredményezett volna.

[21] A kiszabott bírság a „ne bis in idem” elvébe is ütközik, mert ugyanazon magatartás alapján eljárási bírság kiszabására és a legkedvezőtlenebb bírságalap számítására került sor, amely végeredményben sokszoros mértékű versenyfelügyeleti bírsághoz vezetett. A bírság nyilvánvaló aránytalanságát egyértelműen alátámasztja, hogy a hasonló jogsértést megállapító E.D. Zrt. ügyben kiszabott bírság 43-szoros mértéke került kiszabásra, amely az Alaptörvény

XXIV. cikk (1) bekezdésébe és az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 2. §-ában meghatározott jogszerűség elvébe ütközik.

[22] A felperesek az első tárgyalást megelőzően előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményeztek az Irányelv 2. cikk e) pontjára és 5. cikk (2) bekezdés b) pontjára tekintettel a 6. cikk (1) bekezdés c) pontjának, továbbá a (4), (6) preambulumbekkezdésére tekintettel a 6. cikk (1) bekezdésének és 13. cikkének értelmezése érdekében.

[23] Az alperes védiratában a határozatában foglalt indokokat fenntartva a felperesek keresetének elutasítását kérte, hangsúlyozva, hogy határozata az irányadó anyagi és eljárási jogszabályban foglaltaknak, továbbá a bírói gyakorlatnak maradéktalanul megfelelt.

[24] A Fővárosi Törvényszék 105.K.706.604/2020/15. számú ítéletével a felperesek keresetét elutasította.

[25] A felperesek által előterjesztett felülvizsgálati kérelem alapján eljárta Kúria a 2021. december 14. napján kelt Kfv.IV.37.780/2021/7. számú végzésével a törvényszék ítéletét hatályon kívül helyezte, és az ügyben eljárta bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Indokolásában a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 130. § (3) bekezdésére, az Alkotmánybíróság 26/2015. (VII. 21.) AB és 26/2020. (XII. 2.) AB határozataira, az EUB C-300/01., C-448/98., C-210/06., C-166/73., C 210/06. és C-564/19. számú, továbbá a Kúria Kfv.IV.37.351/2021/9. számú ítéletére hivatkozva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete az ügy érdemére kiható módon jogszabálysértő, felülbírálatra alkalmatlan, mert az elsőfokú bíróság nem döntött a felperesek előzetes döntéshozatali kérelméről, melyet a Kúria az elsőfokú bíróság helyett nem pótolhat.

[26] Az új eljárásra az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére vonatkozó kérelem érdemi vizsgálatát és e döntés megindokolását írta elő. Ennek keretében határozottan kell állást foglalni arról, hogy a UCP Irányelv releváns-e és közvetlenül alkalmazható-e a jogvitában, eltér-e a magyar szabályozás az irányelv adta keretektől. Az ügyben a UCP Irányelv alkalmazásának kérdését az EUB előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezése útján, vagy annak az ügyre vonatkoztatott értelmezése útján egyértelműen meg kell határozni.

A kereseti kérelem és védirat

[27] Az új eljárásban a felperesek a kereseti kérelmükben foglaltakat fenntartották azzal, hogy kérték a felülvizsgálati eljárásban előterjesztett indokaik figyelembevételét is.

[28] Az alperes a védiratában foglaltakat fenntartva a felperesek keresetének elutasítását kérte.

A jogerős ítélet

[29] A törvényszék jogerős ítéletével a felperesek keresetét elutasította. Indokolásában az Fttv. 2. § d), h) pontjában, 3. § (1)-(2) bekezdésében, 6. § (1) bekezdés c) pontjában, a UCP Irányelv 2. cikk k) pontjában foglaltakat felhívva kifejtette, hogy az alperes az eljárása során a felperesek kifogásával szemben a jogalapot helytállóan választotta meg, ugyanis az Fttv. 6. § (1) bekezdés c) pontja szerinti „áru ára” szókapcsolat nem vonatkoztatható el a 2. § d) pont szerinti kereskedelmi gyakorlat fogalmától, mely utóbbi nyilvánvalóan nem kizárólag és szükségszerűen csak az egyes, egyedileg meghatározott termékeket jelenti, ezért az azonos időben egynél több terméket jelentő kereskedelmi gyakorlat is egy, nem pedig több kereskedelmi gyakorlatként értékelendő.

[30] Hangsúlyozta, hogy a UCP Irányelvhez fűzött iránymutatás alapján az üzleti döntés fogalmát tágan kell értelmezni, annak fogalmába a fogyasztó által egy termékkel kapcsolatban hozott döntések széles köre beletartozik, magában foglalja a vásárlást megelőző és vásárlás utáni döntéseket is. Ezen döntés lényegében egy folyamat, amelynek minden

elemét védi a jog, az ügyleti döntés fogalma nem szűkíthető le arra, hogy a fogyasztó megvásárolja-e a terméket vagy sem. Az ügyleti döntési folyamat része a figyelemfelkeltés is (Kfv.III.37.645/2018/8.).

[31] Leszögezte, hogy a vizsgált kereskedelmi gyakorlatnál az „akár 80%-os kedvezmény”-t alperes helytállóan azonosította a vizsgált kommunikációk fő üzeneteként, amelynek versenyjogi értékelését illetően irreleváns, hogy a felperesek szándéka a kommunikáció kapcsán milyen tartalom közvetítésére irányult. E kereskedelmi gyakorlat megítélése során az alperes helyesen indult ki az Fttv. 4. § (1) bekezdése szerinti ésszerűen tájékozott, adott helyzetben általában elvárható figyelmességgel és körültekintéssel eljáró fogyasztó személyéből, figyelembe véve az adott kereskedelmi gyakorlat, illetve áru nyelvi, kulturális és szociális vonatkozásait is.

[32] Kifejtette, hogy egységes a bírói gyakorlat abban, hogy a reklámoknak önmagukban is pontosnak, valósnak kell lenniük. A jogsértés megállapíthatósága szempontjából irreleváns, hogy az ésszerűen eljáró fogyasztóknak esetlegesen utóbb módjában állt a teljes körű tájékoztatás megszerzése, mert a tájékoztatás a jogsértő információ közreadásával befejeződött, azaz a megtévesztésre alkalmas reklám közzétételével megvalósult. A Kúria Kfv.III.37.020/2014/20. számú (BH2015. 87. számon közzétett) döntésében kiemelte, hogy nem várható el a fogyasztótól, hogy egy adott reklám tartalmában kételkedjen, annak valóságtartalmát ellenőrizze és az azzal ellentétes körülményeket vagy az állítást cáfoló körülményeket keresse, kutassa.

[33] Amennyiben tehát a fő üzenetben a felperesek a reklámkampány során 80%-os kedvezményt kommunikálnak a fő profiljukhoz tartozó termékekre történő utalással, akkor mind a kedvezménynek, mind a termékkörnek igazodnia kell a reklámban foglaltakhoz annak érdekében, hogy a kereskedelmi gyakorlat ne legyen megtévesztő. A versenyjogi elvárás az, hogy az ígért előny reálisan, életszerűen elérhető legyen az átlagfogyasztó számára.

[34] A felperesek azonban a kedvezményhez kapcsolódóan magasabb átlagárú termékekre utaltak úgy, hogy a reklám fő üzenetét képező kedvezmény éppen ebben a kategóriában nem volt elérhető. Nincs jogi relevanciája annak, hogy létezett olyan termék, amelyre megvalósult a 80% kedvezmény, mert csak a kínált termékek szűk körében (egy kampány során 2% alatt, öt kampány esetén 1% alatt) volt elérhető. Miután az ígéretek ellenére a vizsgált kedvezmény eleve nem a jellemző termékkörökre valósult meg és az is a termékportfólió rendkívül alacsony részét érintette, az Advertising Standards Authority (a továbbiakban: ASA) döntés szerinti, a termékek 10%-át elérő megtakarítás sem volt ténylegesen elérhető. Amennyiben a felperesek nem kínálnak elegendő, a reklámban megjelenített kedvezménnyel érintett, tipikusnak tekinthető terméket, akkor a termékek 1-2 %-nál megvalósuló kedvezmények csak egy nem objektív és nem tipikus termékkínálat vonatkozásában érvényesülnek.

[35] A vizsgált kereskedelmi kommunikációk objektíve alkalmasak voltak a fogyasztók megtévesztésére, mert az átlagfogyasztóban téves képzet alakulhatott ki annak reális lehetőségét illetően, hogy 80% kedvezmény mellett vásárolhatnak. E körben alperes az egyes reklámokban megjelent apró betűs tájékoztatások értékelését is helyesen végezte el. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy alperes helyes jogalapválasztás mellett a tényállást a szükséges mértékben feltárta és annak alapján okszerű következtetések mentén megalapozottan foglalt állást a jogsértés fennállásáról.

[36] Az elsőfokú bíróság a bírságkiszabással kapcsolatos felperesi érveket vizsgálva a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (5) bekezdésében és a Tptv. 78. § (3) bekezdésében foglaltakra utalva hangsúlyozta, hogy alperes a bírság mértékét a Tptv. által meghatározott keretek között mérlegelési jogkörében határozta meg. E körben ezért azt kellett vizsgálnia, hogy alperes a mérlegelésnél irányadó

szempontokat helyesen alkalmazta-e, azokat megfelelően indokolta-e, ezt meghaladóan a bírság felülmérlegelésére és mérséklésére nem volt jogszabályi lehetősége.

[37] A bírságalappal összefüggésben – visszautalva az alperesi határozat 232-233. pontjaiban foglaltakra – kiemelte, hogy a reklámköltség feltárása a többszörös adatszolgáltatás ellenére is hiányos maradt, a felperesek ellentmondó adatokat szolgáltatottak, a kampányokon belül a kereskedelmi kommunikációs eszközök szerinti bontást nem követték és az adatok különbözőségére magyarázatul sem szolgáltak. A reklámköltségek meghatározásának lehetősége nem állt fenn, melyet a jelen jogvita tárgyát nem képező eljárás bírság miatt indult közigazgatási perben hozott ítélet is kifejtett, így az alperes helyesen döntött, amikor az árbevétel alapú bírságolás gyakorlatát követte. A felperesek által a kétszeres értékeléssel kapcsolatban előadottakat vizsgálva arra a következtetésre jutott, hogy az eljárási és a versenyfelügyeleti bírság rendeltetése alapvetően különbözik, így a kétszeres értékelés tilalmát az alperes nem sértette meg.

[38] Kifejtette, hogy a súlyosító körülményekkel kapcsolatosan helytállóan értékelte alperes a felperesek terhére a kereskedelmi gyakorlatuk intenzitását, mivel kommunikációjukban rendkívül jelentős mértékű kedvezményt hangsúlyoztak és szintén helyesen vette figyelembe azt, hogy az E.D. Zrt. döntés (VJ/65/2016.) 2017. novemberben közzétételre került, a felperesekkel szembeni eljárás 2018. október 31-én indult, mindezek ellenére a felperesek még több kampányban használták a kifogásolt reklámállítást egészen 2019 év elejéig. Kiemelte, hogy a felperesek jelentős súlyú piaci szereplők, így a reklám a fogyasztók széles köréhez eljutott, azaz a fogyasztók jelentős számát érintette. Iratellenesnek tartotta a felperesek azon előadását, hogy a 2019. január 21. és február 3. közötti kampány során már nem hangzott el az „akár 80%-os kedvezménnyel” fő üzenet, mivel az egyes esetekben valóban szóban nem hangzott el, de képi megjelenítésben igen, ezért ezen időtartamot az alperes jogszerűen számította hozzá a jogsértés időtartamához.

[39] Az enyhítő körülmények értékelésével összefüggésben hangsúlyozta, hogy az indoknak az adott ügyben megállapíthatónak kell lennie, így az, hogy a felperesek önként abbahagyták a kifogásolt kereskedelmi gyakorlatot, nem volt enyhítő körülményként értékelhető, mert azt az E.D. Zrt. döntés közzétételét követően még mintegy másfél évig folytatták. Nem fogadta el azon kereseti kifogást sem, hogy az alperes nem értékelte enyhítő körülményként a felperesek versenyélénkítő szerepét, ugyanis a versenyhelyzet fennállása éppen a piac természetes állapota.

[40] A Bírságközleménnyel összefüggésben kifejtette, hogy az nem minősül jogszabálynak, hanem csupán egy olyan „puha jogi eszköz” (soft law), amely a bírságolás körében követett aktuális jogalkalmazási gyakorlat alapjait ismerteti. Ebből következően a Bírságközleményben foglaltak szigorú értelemben véve a közigazgatási perben sem kérhetőek számon az alperesen. A bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a bírság kiszabása a Tptv. 78. § (3) bekezdésében foglalt feltételeknek megfelel-e, amely példálózó jelleggel sorolja fel a hatóság által figyelembe veendő szempontokat, súlyosító és enyhítő körülményeket.

[41] Az EUB-nak a Dansk Rorindustri (C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02. P-C-208/02.P. és C-213/02. P. számú egyesített), valamint az Archer Daniels Midland (C-397/03. P. számú) ügyben hozott ítéleteire utalva kifejtette, hogy a piaci szereplőknek eleve nem keletkezhet sem olyan jóhiszeműen szerzett és gyakorolt joguk, sem olyan jogos várakozásuk – a jogállamiság, a jogbiztonság és az ügyfélegyenlőség követelményeire is tekintettel –, hogy a hatóság nem fog idővel változtatni a bírságok mértékén, vagy éppen nem fog idővel új számítási módszert kidolgozni.

[42] Az elsőfokú bíróság a bírságmaximum körében tett felperesi előadásokat sem fogadta el, figyelemmel arra, hogy a bírság a vállalkozáscsoport határozat meghozatalát megelőző üzleti évben elért nettó árbevétele 10%-át nem haladta meg. Álláspontja szerint az

egyetemleges kötelezettséget nem annulálja az a tény, hogy az egyik vállalkozás árbevétele a vállalkozáscsoport bevételehez képest olyan mértékben alacsony, hogy amennyiben nem lenne csoporttag a bírság a saját előző évi árbevételenek 10%-át meghaladná, mert sem a felperesek egy vállalkozáscsoportba tartozása, sem a vállalkozáscsoport bevétele nem volt vitatott. Ezért a törvényi bírságmaximumot a konkrét ügyben a versenyfelügyeleti bírság nem érte el. Az alperes határozatában a bírság kiszabásának indoklását és összegének megállapítását megfelelően alátámasztotta, a mérlegelése jogszerű. Mindezek alapján leszögezte, hogy alperes a jogsértés súlyával és az ügy összes körülményeivel arányban álló bírságot szabott ki, a bírság mellőzése vagy annak mérséklése nem volt indokolt.

[43] A Kúria korábbi végzésében foglaltaknak megfelelően döntött a felperesek előzetes döntéshozatali eljárás iránti kérelmének elutasításáról, amelyet a Pp. 130. § (2) bekezdése és a Cilfit-kritériumok alapján vizsgált. Azt állapította meg, hogy a felperesek által feltett kérdések tekintetében az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése nem indokolt. Kiemelte, hogy az Fttv. a UCP Irányelvvel harmonizált törvény, amelyet az 56. § (2) bekezdésében deklarál is. Az Irányelv-konform értelmezés követelményét szem előtt tartva a UCP Irányelv 2. cikk d) pontját (kereskedelmi gyakorlat fogalma), a 6. cikk c) pontját, valamint az Fttv. 2. § d) pontját (kereskedelmi gyakorlat fogalma) és a 6. § (1) bekezdés c) pontját összehasonlítva megállapította, hogy a két-két jogszabályhely jelentéstartalma azonos. Az egyes kérdések esetén részletesen kifejtette, hogy a felperesek által feltett négy kérdésben az Európai Unió működéséről szóló szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 267. cikke és a Cilfit-kritériumok tükrében az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése miért nem indokolt.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[44] A felperesek a felülvizsgálati kérelmükben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, az alperes határozatának megsemmisítését és alperes új eljárás lefolytatására kötelezését, másodlagosan az ítélet megváltoztatását, az alperes határozatának bírság kiszabása részében történő megsemmisítését és alperes új eljárás lefolytatására kötelezését, harmadlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és a törvényszék új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását, negyedlegesen a törvényszék ítéletének az alperesi bírság kiszabása részében történő hatályon kívül helyezését, s e kérdésben a törvényszék új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérték.

[45] A felperesek a felülvizsgálati kérelem befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa), ab) és ac) alpontjai, valamint a b) pont alapján kérték.

[46] A bírságkiszabással összefüggésben kifejtették, hogy az ítélet a Kúria Kfv.IV.38.135/2018/5. számú határozata [71] bekezdésétől jogkérdésben eltér, mert a bírság kiindulási összegének megválasztása tekintetében a határozat felülvizsgálatára nem terjed ki. Az elsőfokú ítélet a Kúria Kfv.III.37.697/2011/9. számú határozata [42] bekezdésétől is eltér, amennyiben a Bírságközleménytől való eltérés kapcsán az alperes részéről indokolási kötelezettséget nem lát szükségesnek. A bírság kiszabása körében a törvényszék a Kúria Kf.VI.39.085/2021/5. számú határozata [29] bekezdésével szemben a felperesi kereseti érvelés több lényeges elemét nem vizsgálta meg.

[47] Kifejtették, hogy a törvényszék ítéletének [68] bekezdése jogsértő, mivel ellentétes a Kp. 85. § (5) bekezdésében foglaltakkal, ugyanis a törvényszéknek lehetősége lett volna a határozatot megváltoztatni és az alperes által kirívóan okszerűtlen mérlegeléssel megállapított túlzott mértékű versenyfelügyeleti bírság összegét csökkenteni. A törvényszéknek azt is értékelnie kellett volna, hogy az alperes jogszerűen járt-e el, amikor a Bírságközleményben foglaltaktól eltérően a reklámköltség becslése helyett árbevétel alapú bírságolásra tért át. Az alperes határozatában a bírság kiindulási összegét érdemben nem indokolta, a törvényszék pedig ezzel kapcsolatban konkrét megállapítást nem tett.

[48] Hangsúlyozták, hogy keresetlevelükben erre vonatkozóan egy lehetséges becslési módszert is bemutatnak, ennek ellenére az abban foglaltakat a törvényszék nem értékelte. Álláspontjuk szerint az árbevétel alapú bírságolás súlyosan hátrányos szankciót eredményezett, mivel alacsony árréssel dolgozó nagy forgalmú webáruházat üzemeltetnek, így az árbevétel kifejezetten magas, amely azonban nem tükrözi a tényleges nyereséget, még kevésbé egy adott kampányra fordított reklámköltségek mértékét. Ezzel összefüggésben a törvényszék [68]-[69] és [71] pontba foglalt indokolása nem elégséges, ugyanis az alperes azon érve, hogy a helytelen adatközlések miatt becslésre nem volt lehetősége, nyilvánvalóan alaptalan, a reklámköltségek becsléssel történő meghatározására érdemben nem is tett kísérletet, hanem annak kihagyásával – érdemi indokolás nélkül – az árbevétel alapú bírságolásra váltott, mely a Kúria Kfv.III.37.697/2011/9. számú határozatával ellentétes.

[49] Érvelésük szerint az alperes ezen intézkedése szankciós jellegű volt, amelyet a védirta 79. pontja, továbbá az a tény is alátámaszt, hogy a hasonló E.D. Zrt. ügyben alkalmazott bírság 43-szorosa került kiszabásra. Álláspontjuk szerint az alperesi határozat a kétszeres értékelés tilalmába ütközik, ezért jogsértő, és ezáltal az ítélet [69] pontjában előadott indokolás is jogsértő. Ezzel az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (1) és (6) bekezdése is sérült. Az alperes ugyanis a határozattal egy napon a VJ/39-134/2018. számú végzésével 30.000.000 forint eljárási bírságot is kiszabott a felperesekre. Mindkét szankció ténybeli alapja ugyanazon magatartás, miszerint az adatszolgáltatásaikban pontatlan adatokat adtak meg a kampányokban felhasznált kereskedelmi kommunikációk költségére vonatkozóan. Így ezen hiányosságot lényegében az alperes kétszer vette figyelembe. Utaltak e körben a 8/2017. (IV. 18.) AB határozat 26. pontjában foglaltakra is.

[50] Kifejtették, hogy a törvényszék helytelenül értékelte a bírság kiszabásánál az alperes által alkalmazott mérlegelési szempontokat, hangsúlyozva, hogy az alperes az E.D. Zrt. döntésben gyakorlatilag azonos tényállás mellett, de eltérő mérlegelési szempontok és bírságszámítási változók alapján 20.000.000 forintot, jelen ügyben pedig 862.000.000 forintot szabott ki. E körben kifogásolták, hogy a törvényszék a bírságkiszabás körében általuk előadottakat nem kellően értékelte, mert a keresetükben és további észrevételükben több olyan körülményre is hivatkoztak, amelyet alperes a bírság meghatározásánál jogsértően nem vett figyelembe, illetve nem értékelt.

[51] Alperes nem értékelte azt a körülményt, hogy a bemutatott termékek $\frac{3}{4}$ -e esetében több mint 20% kedvezmény, a termékek több mint felénél pedig még ennél is több, 30%-os kedvezmény volt elérhető, a kereskedelmi kommunikáció nagy részében az „akár 80% kedvezménnyel” főüzenet mellett szerepelt a konkrét termék és az arra vonatkozó százalékos kedvezmény mértéke is. Nem értékelte, hogy kereskedelmi kommunikációjukat 2019. januártól (jóval az alperesi döntést megelőzően) módosították (Bírságközlemény 45-46. pont) és a Bírságközlemény 48. pontjában meghatározott azon körülményt, hogy a fogyasztók az I. rendű felperesi honlapon a konkrét árakról és kedvezményekről pontos és helytálló információt kaphattak, illetőleg a Bírságközlemény 49. pontjában meghatározott azon körülményt sem, miszerint az egyes reklámok és e-DM-ek esetén a termékek eredeti ára és akciós ára is megjelent, vagyis kereskedelmi kommunikáció nemcsak jogsértő üzenetet tartalmazott, amelyre vonatkozó reklámeszközöket keresetében részletesen ismertette. A törvényszék ítélete nem tartalmaz konkrét indokolást arra vonatkozóan, hogy ezen mérlegelési szempontok hiányát miként értékeli, ennek figyelembevételével a bírság mértéke jogszerűnek tekinthető-e.

[52] A tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat megállapíthatósága körében álláspontjuk szerint lényeges körülmény, hogy a X kampányok az online térben valósultak meg, e körben pedig a körülmények változása folytán az átlagos fogyasztó által meghozott üzleti döntés

fogalmának újraértelmezése szükséges. Téves az alperes azon megközelítése, hogy az online térben ugyanúgy érvényesül az ún. „becsalogató” hatás a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokkal kapcsolatban. Ez az online térben nem valósul meg, ugyanis az eladó nem képes személyes rábeszélést alkalmazni, vagy más módon meggyőzni a potenciális vásárlót a nála történő vásárlásról.

[53] Az ítéleti megállapítással szemben általánosságban az a tény, hogy ha – a 2008. óta lényegesen tudatosabbá váló – fogyasztók egy ígért árengedményt nem kapnak meg azonnal egy kattintással, néhány másodperc alatt elnavigálnak egy másik honlapra, más webáruházat választanak maguknak és általánosságban is büntetik az így őket megtévesztő vállalkozásokat. A webáruházak közötti választásban ráadásul az ár-összehasonlító oldalak is segítik a fogyasztót, így másodpercek alatt talál helyettesítő „boltot” magának. Mindezek alapján megállapítható, hogy az alperes által felhívott joggyakorlatnak az online térben való alkalmazása megalapozatlan. Ennek figyelembevételével a törvényszék az Fttv. 2. § h) pontjában, a 4. § (1) bekezdésében foglalt meghatározások helytelen alkalmazásával az Fttv. 6. § (1) bekezdés c) pontja vonatkozásában helytelenül foglalt állást, az ítélet indokolása e körben is hiányos. Jogsértő az ítélet [62] pontjának azon megállapítása, amely bármilyen egyediesítés nélkül a brit ASA által hozott döntés általános alkalmazhatóságát mondja ki. Az ASA döntés automatikus átvételével jogot alkot, miszerint a 10%-os arányt az „akár” állítások alkalmazása esetén kötelezően figyelembe kell venni.

[54] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a törvényszék ítéletének hatályban történő fenntartását kérte, hangsúlyozva, hogy a bíróság ítéletével nem sértette meg indokolási kötelezettségét, a kereseti kérelemben foglaltakat teljes egészében kimerítette. A felperesek érveit részletesen értékelte, a releváns kérdésekre ítélete indokolásában kitért, az a felperesek által hivatkozott Kf.VI.39.085/2021/5. számú döntésben foglaltaknak megfelel. Az elsőfokú bíróság a mérlegelési jogkörben meghozott döntését megfelelő mélységgel felülvizsgálta, az a Kp. 85. § (5) bekezdésében foglaltaknak eleget tesz. Utalt e körben a törvény miniszteri indokolásában, illetőleg a Kúria Kfv.I.35.341/2020/11. számú határozata [31] pontjában és a Kfv.VII.38.167/2021/15. számú határozata [49] pontjában foglaltakra.

[55] Kiemelte, hogy a bíróság ítéletében nem állította, hogy nem mérlegelheti felül a bírság összegét, csak azt, hogy erre a hivatkozott törvényi keretek között kerülhet sor. Hangsúlyozta, hogy a felperesi érveléssel szemben a bírság kiindulási összegét helyesen határozta meg, nem tért el a Bírságközleménytől, csupán a fő szabálytól eltérő szabályt alkalmazott a bírság összegének kalkulálása során a Bírságközlemény 19-20. pontjai szerint, amelyet kellő mértékben megindokolt.

[56] Kifejtette, hogy a Bírságközlemény alapján sincs kötelezettsége arra, hogy többszöri adatszolgáltatásra felhívás ellenére is ellentmondó és hiányos adatszolgáltatás esetén önkényesen, becslés alapján határozza meg a kiinduló összeget. Megjegyezte, hogy a felperesi adatszolgáltatás nem pusztán hiányos volt, hanem az egyes kampányokra több, egymást ismétlő nyilatkozatok érkeztek részben cseh, részben angol és részben magyar nyelven. A vizsgálati jelentésre történő észrevételezés körében a felperesek pedig a korábban ismertetett reklámköltség-adatoknak ellentmondó adatokat szolgáltatottak oly módon, hogy a kampányokon belül a kereskedelmi kommunikációs eszközök szerinti bontást nem követték, és az adatok különbözőségére magyarázattal sem szolgáltak. Ilyen körülmények között önkényes és jogszerűtlen lett volna a felperesi javaslat szerinti reklámköltség figyelembevétele, amelyhez képest az árbevétel 10%-a nyilvánvalóan objektívebb mutatónak minősül.

[57] Megjegyezte, hogy a megállapított bírság a törvény alapján kiszabható maximális bírság 3%-át sem éri el, annak kiszabása büntető jellegűnek nem tekinthető. Utalt arra, hogy a bírság összege nem vethető össze más gazdálkodó szervvel szemben kiszabott bírság

összegével, e körben hivatkozott a Kúria Kfv.III.37.147/2021/13. számú ítéletében foglaltakra. Kifejtette, hogy a mérlegelési szempontok figyelembevétele és azok értékelése során jogszerűen járt el, az adott tényállás, a konkrét mérlegelési szempontok, az árbevétel adatok eltérőek, így a felperesek által elvégzett más hasonló ügyekkel történő összehasonlítás teljes mértékben irreleváns, az az ügyben nem bír jelentőséggel.

[58] Hangsúlyozta, hogy eljárása a kétszeres értékelés tilalmába sem ütközik, a versenyfelügyeleti bírság, illetőleg az eljárási bírság jogalapja nem azonos, azok megállapítására a felperesek állításával szemben nem azonos tényállás alapján került sor. Az eljárási bírság kiszabása az adatszolgáltatási kötelezettség elmulasztásán, míg a versenyfelügyeleti bírság a jogsértő kampány alapján a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat, mint jogsértés megállapításán alapszik.

[59] Téves a felperesek azon álláspontja is, hogy a Bírságközleményben foglalt valamennyi súlyosító és enyhítő körülményt vizsgálnia kellett, mert eljárása során kizárólag az ügy szempontjából releváns körülményeket kellett vizsgálnia, amelyet a határozata hiánytalanul tartalmaz. A bíróságnak a határozatát a kereseti kérelem keretei között kellett felülbírálnia, amely csak két enyhítő körülmény értékelésének elmaradását sérelmezte.

[60] A jogsértéssel érintett kampányokat helytállóan értékelte, ezzel összefüggésben a felperesek a joggyakorlatra történő hivatkozást keverték össze a jogalkotással. Tényszerű ugyanis, hogy a felperesi magatartás már önmagában azért is jogsértő volt, mivel a meghirdetett 80%-os kedvezmény az atipikusnak tekinthető termékkörére vonatkozott, de ezen felül is az akciós kínálat igen csekély, elhanyagolható mértékű körében érvényesült, így annak elérhetősége a fogyasztók szélesebb köre számára irreális, életszerűtlen volt. Ezen tipikus termékkör és elérhetőségre vonatkozó mércét a Kúria a Kf.VI.37.626/2018/7. számú határozatában is elfogadta. Ezért jelen eljárásban alperes jogszerűen vette figyelembe, a törvényszék pedig jogszerűen értékelte ezt a szempontot, amelyet a joggyakorlat is megerősített.

[61] A törvényszék ítéletében helyesen értékelte a fogyasztói döntés meghozatalára vonatkozó folyamatot és a fogyasztók személyét is. A felperesek állításával szemben e megállapítások az online térben is alkalmazhatók és a joggyakorlat e körben nem tekinthető elavultnak, mivel az az újabb döntésekben is megjelent és annál helyesen az ésszerűen eljáró átlagfogyasztót kellett figyelembe venni. A felperesek érvelésével szemben az online piacok térnyerésének köszönhetően tovább tágul az ügyleti döntés fogalma, de nem jelent lényegesen eltérő döntést, hogy a fogyasztó belépjen-e egy üzletbe vagy hogy „kattint-e vagy sem”, azaz hogy fellép-e egy adott kereskedelmi honlapra. A különböző honlapokon történő navigálást a fogyasztó bármely időpontban megszakíthatja, de ez ugyanúgy igaz az „offline” vásárlásokra is, kiváltképp egy nagy bevásárlóközpontban, ahol a fogyasztó pár lépés megtételével máris egy másik, hasonló profilú üzletbe térhet át.

[62] A felperesek az alperes felülvizsgálati ellenkérelmére tett nyilatkozatukban a korábbi felülvizsgálati kérelmükben foglaltakat fenntartva hangsúlyozták, hogy az ellenkérelemben foglaltak nem cáfolták a felülvizsgálati kérelemben a bírságalap megválasztása, a kétszeres értékelés tilalma, a mérlegelési szempontok figyelembevételének jogszerű és minimális indokolási kötelezettségével kapcsolatban általuk kifejtetteket.

[63] Hangsúlyozták, hogy arra vonatkozóan a határozat és az ítélet nem tartalmazott indokolást, miszerint az árbevétel alapján kalkulált bírság alap a konkrét esetben objektívebb mutató lenne, mint az alperes általi becslés, vagy más módszerrel történő kalkuláció, mert az alperes számára a reklámköltségek becsléséhez az adatok a szükséges mértékben valójában rendelkezésére álltak. E körben kifejtették, hogy az előzetes álláspontra tett észrevételükben a reklámköltség összegét 197.926.450,90 forintban állapították meg, amely a korábban benyújtott adatokhoz képest a legmagasabb összeg volt, így amennyiben az alperes e

legmagasabb összeget veszi figyelembe, az esetben is kedvezőbb és arányosabb bírság kiszabását eredményezte volna, mint a háromszor nagyobb, időarányos árbevételi adatokat figyelembe vevő összeg (756.758.008 forint).

[64] Változatlanul állították, hogy a törvényszék ítélete a bírságalap megválasztásával és a bírság alkalmazásával összefüggésben részletes érdemi indokolást nem tartalmaz, így az hiányos. Fenntartották a mérlegelési szempontok figyelembevételének és értékelésének hiányosságát, hangsúlyozva, hogy az alperes állításával szemben további enyhítő körülményekre a védíratra tett nyilatkozatukban is hivatkoztak. A felülvizsgálati tárgyaláson tett nyilatkozatukban hangsúlyozták, hogy a 2021. február 3-i, az alperesi védíratra tett írásbeli észrevételüket a kereseti kérelem kiegészítésének tekintik, melyben a bírság kiszabás körében további enyhítő körülmények értékelésének hiányára is hivatkoztak. E körben az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmüket nem merítette ki.

[65] Ismételten hangsúlyozták, hogy a versenyfelügyeleti bírság és az eljárási bírság kiszabására okot adó magatartás tényállása ugyanaz, amelyet a határozat 233. pontja és az alperes eljárási bírságot kiszabó végzésének 33. pontja is alátámaszt, ezért a kétszeres értékelés megállapítható. A bíróságnak az Alkotmánybíróság 8/2017. (IV. 18.) AB döntésében foglalt szempontok figyelembevételével kellett volna megvizsgálnia, hogy az alperes magatartása nem sérti-e a ne bis in idem elvét.

A Kúria döntése és jogi indokai

[66] A felperesek felülvizsgálati kérelme az alábbiak szerint részben alapos, egyúttal az ítélet érdemi felülvizsgálatra részben alkalmatlan.

[67] A Kúria a jogerős ítéletet a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 108. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügyben irányadó tényállást feltárta, ugyanakkor a felperesek kereseti kérelmét az általuk kifogásolt enyhítő körülmények tekintetében teljes egészében nem merítette ki, erre figyelemmel a jogerős ítélet részben érdemi felülvizsgálatra alkalmatlan.

[68] A felperesek a felülvizsgálati kérelmükben a jogsértés megállapítását kizárólag arra hivatkozással támadták, hogy az online térben változik a fogyasztói magatartás, ezért a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat megállapítása körében az átlagfogyasztót és a reklám által kiváltott, becsalogató hatást másként kell értékelni. A felperesek ezzel összefüggésben részletes jogi érvelést nem mutattak be, jogszabályhelyeket nem jelöltek meg, érvelésüket kizárólag az általuk elképzelt fogyasztói magatartás és az online webáruházból történő kilépés eltérő körülményeivel indokolták, mely okból felülvizsgálati érvelésük az ítéleti okfejtés cáfolatára már ez okból sem volt alkalmas.

[69] A Kúria fentiek mellett rámutat arra, hogy a felperesek által hivatkozott online térben megvalósuló reklámállítással összefüggésben a Kúria a közelmúltban már állást foglalt. Az online-térben megvalósuló reklámállítással kapcsolatban a Kúria a Kfv.VI.37.026/2022/8. számú ítélete [91] bekezdésében egyetértve az elsőfokú bíróság álláspontjával, leszögezte, hogy az üzleti döntés meghozatala, annak jogi megítélése független attól, hogy az offline, vagy online térben történik. Az üzletlátogatás fizikai szempontjai az offline áruk és szolgáltatások kapcsán kialakult gyakorlatban sem bírnak relevanciával, mivel a fogyasztó döntése az adott értékesítő, szolgáltatást nyújtó felkeresésében nyilvánul meg, történjen az akár offline, akár online térben.

[70] A Kúria egyetértve a fenti ítéletben foglaltakkal hangsúlyozza, hogy a felperesi érveléssel szemben a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat megállapításánál nem az a fogyasztói mozzanat bír kiemelt jelentőséggel, hogy a figyelemfelkeltésre alkalmas megtevesztő reklám következtében az üzletbe belépő (az adott weboldalra kattintó) fogyasztó

utóbb e szándékát megváltoztatja-e. A jogsértés ugyanis a megtévesztő, a fogyasztó magatartását torzító, „üzletbe becsalogató” kereskedelmi reklámmal önmagában megvalósul. Erre figyelemmel az offline és online kereskedelem között nincs olyan lényegi eltérés, amely a fogyasztó üzleti döntése másként történő értékelését indokolja. Ezért az elsőfokú bíróság e körben helyesen értékelte az alperesi határozatot az üzleti döntés, mint folyamat mikénti értékelése körében, és helyesen hívta fel az erre vonatkozó gyakorlatot is, miszerint az üzleti döntési folyamat része a figyelemfelkeltés is (Kfv.III.37.020/2014/20., Kf.III.38.283/2018/12., Kfv.III.37.645/2018/8. számú döntés).

[71] A Kfv.III.37.645/2018/8. számú ítélet [48] bekezdésében a Kúria leszögezte, hogy nem csak akkor megtévesztő a kereskedelmi gyakorlat, ha a fogyasztót olyan üzleti döntés meghozatalára készteti, amelyet egyébként nem hozott volna meg, hanem már akkor is, ha erre alkalmas a kereskedelmi gyakorlat. A Kúria ezen ítélete [51] bekezdésében azt is hangsúlyozta, hogy a reklámállításokat az átlagos, ésszerűen figyelmes, körültekintő, jól informált fogyasztó oldaláról kell megítélni. A fogyasztó akkor tud reális képet alkotni az adott üzenet tartalmáról, ha az önmagában igaz, pontos információt hordoz. Az átlagos fogyasztó nem köteles további kutakodást folytatni annak érdekében, hogy a hozzá eljuttatott üzenet tartalmát pontosítsa, kiegészítse, esetleg korrigálja a teljes körű, valós tájékozódás érdekében. Bízni kell abban, hogy a reklámállítások önmagukban teljesítik ezt a követelményt.

[72] A felperesek érvelése alaptalan volt a körben is, hogy az online kereskedelem, illetőleg jelen ügyben vizsgált „X” kampány esetén az átlagfogyasztó személyét másként kellene figyelembe venni, mert a fogyasztó azon döntése között, hogy belép-e az üzletbe vagy rákattint-e a kereskedő weboldalára a fogyasztó (reklám által befolyásolt) szubjektív elhatározása tekintetében lényegi különbség nincs. A Kúria kiemeli, hogy a hasonló tényállás mellett felperesek által is hivatkozott E.D. Zrt. ügyben hozott Kf.VI.37.626/2018/7. számú ítélet [34] bekezdésében foglaltak szerint a Kúria szintén nem találta indokoltnak az online kereskedelmi gyakorlat kiterjedésére tekintettel a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat eltérő értékelését. A Kúria ezen ítélete [36] bekezdésében kifejtette, hogy az ASA döntésnek kiemelt jelentősége nincs, de az abban meghatározott elvárásokat a bizonyítékok körében értékelni lehet. A jelen ügyben megállapított – az ASA döntésben meghatározott 10% mértékhez képest – öt kampány esetén 1% alatti, egy kampány esetén pedig 2% alatti termékkörre kiterjedő reklámállításnak megfelelő mértékű kedvezmény azonban még ezen várakozáson is messze alulmaradt.

[73] Mindezekre figyelemmel a Kúria megállapította, hogy a jogalap körében az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást az Fttv. 6. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat megvalósulásáról és e körben az alperes határozatának jogszerűségéről, döntése követte a Kúria fent idézett, közzétett határozataiban foglalt jogi álláspontot.

[74] A felperesek a felülvizsgálati kérelmükben tévesen érveltek azzal, hogy az elsőfokú bíróságnak a Kúria által elrendelt megismételt eljárásban a korábban előterjesztett felülvizsgálati kérelmükben megjelölt kifogásaikat is vizsgálnia kellett volna. A Kúria rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróságnak a felperesek keresetében előterjesztett kérelmeiről, az abban megjelölt jogszabálysértésekről kellett állást foglalnia, annak nem volt része a felülvizsgálati kérelem, ennek figyelembevételével helyesen döntött az elsőfokú bíróság a felülvizsgálati kérelemben előterjesztett hivatkozások elbírálásának mellőzéséről.

[75] A felperesek alaptalanul hivatkoztak arra, hogy az alperes a kiszabott bírság kiinduló alapjaként meghatározott összegnél indokolás nélkül tért el a Bírságközleményben foglaltaktól. Az elsőfokú bíróság e körben helyesen fejtette ki, hogy az alperes határozatának 232-233. pontja részletesen indokolta, hogy mely okok vezettek a reklámköltség helyett a

nettó árbevétel kiinduló összegként történő figyelembevételére. A Kúria megjegyzi, hogy ennek indokoltságát az eljárási bírság kiszabására vonatkozó VJ/39-134/2018. számú végzés, illetőleg az az ellen előterjesztett kereset folytán a Fővárosi Törvényszék által meghozott 105.K.706.608/2020/9. sorszámú ítélet is megfelelően alátámasztotta, amely ellen a felperesek felülvizsgálati kérelmet nem terjesztettek elő. A Kúria álláspontja szerint az eljárási bírságot kiszabó határozat és annak felülvizsgálata során meghozott jogerős ítélet tényként rögzíti, hogy a felperesek adatszolgáltatása hiányos és ellentmondásos volt, mely tényt jelen eljárásban ekként értékelni kellett.

[76] A felperesek állításával szemben az alperes a Bírságközleményben foglaltaktól nem tért el, hanem a Bírságközlemény III.1. pontban szereplő reklámköltség alapú bírságolásról a III.2. pont szerinti árbevétel alapú bírságolásra tért át annak 19. és 20. pontját alkalmazva. Ennek az volt az oka, hogy a felperesek többszöri felhívás ellenére hiányos adatokat szolgáltatottak a reklámköltségre vonatkozóan, azok az egyes kampányokra nézve nem voltak elkülöníthetők, egymással ellentmondásban álltak, a kampányokon belül a kereskedelmi kommunikációs eszközök szerinti bontást nem követték és auditálásukra sem került sor, mely indokokat a felperesek állításával szemben az alperes határozatának indokolása megfelelően tartalmazta. A Kúria álláspontja szerint hiányos, ellentmondásos, egyes kampányokra le nem bontott adatok alapján becslés sem végezhető, mert az alperes számára nem állt rendelkezésre olyan adat, amelyet hiteles, megfelelő viszonyítási alapként e körben értékelhetett volna. Ezen túlmenően sem a Fttv., sem a Bírságközlemény nem tette lehetővé alperes számára a felperes által felajánlott becslési módszerek alkalmazását. Emiatt a határozat indokolása és az elsőfokú bíróság erre vonatkozó értékelése a felperes által hivatkozott Kfv.III.37.697/2011/9. számú döntéssel sem ellentétes. Mindezek alapján helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a bírság kiinduló összegének meghatározása során az alperes jogszerűen járt el.

[77] A kétszeres értékelés tilalmával összefüggésben a Kúria hangsúlyozza, hogy a periratok alapján megállapítható, miszerint az eljárási bírság kiszabására a hiánypótlás nem teljesítése miatt került sor az adatszolgáltatás elmulasztásának jogkövetkezményeként. A versenyeljárás iratanyagából az is megállapítható, hogy az alperes a hiánypótlás elmulasztásának jogkövetkezményéről a felpereseket előzetesen tájékoztatta. Az eljárási bírság a mulasztás miatt valóban szankciónak minősül, de az nem mosható össze a versenyfelügyeleti bírsággal, mint jogkövetkezménnyel, amelynek kiszabására az Fttv. 6. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat miatt került sor. Ezért a két szankció esetén sem a jogi, sem a tényállásbeli azonosság nem áll fenn. A bírság kiinduló összegeként a Bírságközlemény III.2.19-20. pontja szerinti nettó árbevétel alkalmazása a felperesek állításával szemben nem szankció, hanem a hiányos, ellentmondásos adatszolgáltatás olyan következménye, melyre a Bírságközlemény kifejezetten lehetőséget ad.

[78] A felperesek által hivatkozott 8/2017. (IV. 18.) AB határozat [26] bekezdése a büntetőjogi gyökerű alkotmányos alapelvek érvényesülésének követelményét fogalmazza meg olyan más jogágakba sorolt eljárások esetén, amelyek valamely jogellenes magatartás szankcionálására irányulnak és preventív, valamint represszív jellegű jogkövetkezménnyel zárulnak. Jelen ügyben a fentiekben kifejtettek szerint ugyanazon tényállás alapján nem került sor szankció alkalmazására, ezért alperes határozata a fenti AB határozattal nem ellentétes.

[79] Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást arról is, hogy az ügyben a diszkrimináció tilalmának megsértése nem volt megállapítható, ugyanis valamennyi ügyben az adott cselekményhez és az adott jogsértéshez igazodóan kerülhet sor a bírság kiszabására, amelynek kiinduló összegét az ügy egyedi tényállása, a jogsértés súlyához igazodó enyhítő és súlyosító körülmények, az annak alapjául szolgáló reklámköltség, illetve árbevétel adatok határozzák meg, ezért önmagában még hasonló jogsértés esetén sem követelmény az azonos

vagy hasonló összegű bírság kiszabása. Erre mutatott rá a Kúria a Kfv.III.37.147/2021/13. számú ítélete [51] bekezdésében, amikor kifejtette, hogy „a szankció mértéke a más ügyekben, más jogsértőkkel szemben kiszabott bírságokhoz nem arányosítható, az csak a konkrét ügyben, a felperes által elkövetett jogsértéshez viszonyítva értékelhető.” Mindezekre figyelemmel az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében, illetőleg XXVIII. cikk (1) és (6) bekezdésében foglaltak sérelme sem állapítható meg.

[80] A felperesek felülvizsgálati kérelmükben vitatták a súlyosító és enyhítő körülmények értékelését, illetőleg annak hiányát is. A súlyosító körülményekkel összefüggésben a Kúria megállapította, hogy azok alperes általi figyelembevételét az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte. A kereskedelmi gyakorlat intenzitása körében kiemelendő, hogy a vizsgált kampány tv, rádió, nyomtatott sajtó, online reklám, saját weboldal, e-DM levelek útján általánosan megvalósult az „akár 80% kedvezménnyel” hangsúlyozásával, ezért az a kiterjedtségére, az árral összefüggő rendkívüli kedvezmény ígéretére figyelemmel egyértelműen intenzívnek volt tekinthető. Tény az is, hogy a hasonló jogsértés miatt (E.D. Zrt. ügy) az alperes által meghozott Vj-65/2016. számú elmarasztaló döntés 2017 novemberében már közzétételre került, annak bírósági felülvizsgálata során meghozott jogerős ítélet is ismert volt a felperesi kampány idején, ezért az abban foglalt jogértelmezésről a felperesek ily módon tudomást szerezhettek, ehhez képest a vizsgált kereskedelmi gyakorlat 2018 januárjától egészen 2019 februárjáig tartott, ezért e körülményt kisebb súlyú súlyosító körülményként helyesen vette alperes figyelembe.

[81] A felperesek enyhítő körülménnyel összefüggésben előterjesztett felülvizsgálati kérelme ugyanakkor nagyobb részt alapos. A rendelkezésre álló peradatok alapján megállapítható, hogy a felperesek az alap bírósági eljárás során a védíratra 2021. február 3-án írásbeli észrevételt terjesztettek elő, amelyben a kereseti kérelmükben foglaltakat változatlanul fenntartva a bírság kiszabásánál – álláspontjuk szerint – enyhítő körülményként értékelendő további körülményeket, illetve azok értékelésének hiányát kifogásolták. A felperesek keresetlevelükben megjelölt azon körülményeken túl, miszerint a jogsértő magatartást önként abbahagyták, illetőleg a felperesek jelentős versenyelénkítő szerepet töltenek be, további enyhítő körülmények figyelembe vételét kérték részben a Bírságközleményben foglaltakra utalva.

[82] Állították, hogy az alperes határozata azért is jogsértő, mert a bírság kiszabásakor enyhítő körülményként kellett volna figyelembe venni, hogy szinte valamennyi, reklámban megjelenített termék esetén volt kedvezmény, igen jelentős kedvezményt biztosítottak a megjelenített termékek 50%-a esetében, kereskedelmi kommunikációjukat 2019 januárjától, vagyis jóval az alperesi döntést megelőzően módosították (Bírságközlemény 45-46. pontja), a fogyasztó a szükséges információt más forrásból megkaphatta (Bírságközlemény 48. pont) és a reklámüzenet nemcsak jogsértő üzenetet tartalmazott (Bírságközlemény 49. pont).

[83] Az elsőfokú bíróság a felperesek ezen, enyhítő körülményként értékelni hiányolt érvelésével sem az alapeljárás során megtartott tárgyaláson, sem a Kúria által megismételni elrendelt eljárást követően megtartott tárgyaláson nem foglalkozott, nem tisztázta azt a kérdést, hogy a felperesek első tárgyalást megelőzően előterjesztett 30 oldalas beadványukban írt kifogásokat minek tekintik és ezekről ítélete indokolásában sem adott számot.

[84] Megállapítható, hogy a felperesek a keresetükben a bírság jogalapját és annak összezszerúságát egyaránt vitatták. Kifejezetten sérelmezték, hogy az alperes a bírság kiszabása során enyhítő körülményeket nem azonosított, ezek közül két szempontot már a keresetlevelük is tartalmazott. A felülvizsgálati tárgyaláson akként nyilatkoztak, hogy ezen érvelésüket a kereseti kérelmük kiegészítésének tekintik, és a kereseti kérelmük elbírálatlanságával összefüggésben kifejezetten az itt írt enyhítő körülmények elbírálásának hiányát kifogásolják. Miután az első tárgyalást megelőzően előterjesztett ezen hivatkozásuk a

Kp. 43. §-a szerinti tiltott keresetváltoztatásnak nem volt tekinthető, azt az elsőfokú bíróságnak érdemben vizsgálnia és értékelnie kellett volna.

[85] Az elsőfokú bíróság ennek ellenére az ítéletében csak a felperesek által kereseti kérelemben eredetileg előadott két szempontot értékelte, amelyek körében helyesen jutott arra az álláspontra, hogy azok enyhítő körülményként nem voltak értékelhetők. A bíróságnak ugyanakkor a felperesek által felvetett valamennyi jogszabálysértéssel kapcsolatos kereseti érvelés lényegi elemét meg kell vizsgálnia és a vizsgálatáról számot kell adnia, amelyet az elsőfokú bíróság jelen ügyben elmulasztott (Kfv.I.35.452/2019/8., Kfv.II.37.695/2020/5., Kf.VI.39.085/2021/5.).

[86] A felperesek által megjelölt további enyhítő körülmények elsőfokú bíróság általi értékelésének hiánya olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely a felülvizsgálati eljárásban nem pótolható, ezért a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 121. § (1) bekezdés a) pontja alapján hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot e körben új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította.

[87] Az új eljárásban az elsőfokú bíróságnak már nem kell újra megvizsgálnia a jogalapi hivatkozásokat (Fttv. 3.§ (2) bekezdése, ügyleti döntés - átlagos fogyasztó definíciója, online térbe való becsalogatás, a reklámüzenet értelmezése kérdéseket), a bíróság kiinduló alapjára vonatkozó érveket, a súlyosító körülmények körét, illetve a felperesek korábbi felülvizsgálati kérelmével kapcsolatos hivatkozásait, illetve a kétszeres értékelés tilalmával kapcsolatos érveket sem, mert e körben kialakított ítéleti álláspontját a jelen ügyben eljáró Kúria osztotta, azt döntéshozatala során érvényre kell juttatni. Ugyanakkor a kereseti kérelem részeként állást kell foglalnia a felperesek 2021. február 3-i írásbeli beadványában a bíróság mérséklésével összefüggésben előterjesztett enyhítő körülmények értékeléséről, illetve az alperes általi értékelésének hiányáról, és ezt követően dönthet érdemben arról, hogy a bíróság tekintetében az alperes határozata jogszerű-e.

A döntés elvi tartalma

[88] *A bíróságnak valamennyi kereseti kérelemről állást kell foglalnia, és az indokolásában ki kell térnie arra, ha valamely jogsértést nem talál megalapozottnak. Amennyiben a bíróság ezen indokolási kötelezettségét elmulasztja, az ügy érdemére kiható jogszabálysértés miatt az ítélet e körben érdemi felülvizsgálatra alkalmatlan.*

[89] *A kereskedelmi gyakorlat tisztességtelen, amennyiben azt a benyomást kelti, hogy a fogyasztók akár 80%-os kedvezményre is szert tehetnek, holott erre döntően a kisebb értékű, atipikus termékkör esetén, 2%-ot el nem érő esetekben kerülhet sor.*

[90] *A tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat abban az esetben is megállapítható, amennyiben a reklám tevékenység alkalmas a fogyasztó döntésének torzítására. A tisztességtelen figyelemfelkeltés szempontjából annak nincs döntő jelentősége, hogy a fogyasztót offline vagy online vásárlás kezdeményezésére ösztönzi.*

Záró rész

[91] A Kúria a felperesek és az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 110. § (3) bekezdése alapján állapította meg.

Budapest, 2023. január 18.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Szilas Judit s.k. előadó bíró, Dr. Bögös Fruzsina s.k. bíró, Dr. Figula Ildikó s.k. bíró, Dr. Kovács András s.k. bíró